

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem [redacted] ve věci

žalobce:

[redacted], narozený dne [redacted]

bytem [redacted]

zastoupený advokátem [redacted]

sídlem [redacted]

proti

žalovanému:

Ministerstvo dopravy

sídlem [redacted]

nábřeží [redacted]

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2018 č.j. 671/2018-160-SPR/3

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2018, č.j. 671/2018-160-SPR/3, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „**žalovaný**“) ze dne 8. 11. 2018, č.j. 671/2018-160-SPR/3 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 9. 2. 2017, č.j. MHMP 204325/2017/Drn (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), tak že a) původní znění ve výrokové části i v odůvodnění: „*Dosud nezjištěný řidič dne 6. 9. 2015 kolem 12:23 hodin v Praze 4, na Jižní spojce (v blízkosti sloupu VO č. 403019, od ulice Spořilovské směrem do centra) – (úsek obce, který byl označen svislou dopravní značkou „Silnice pro motorová vozidla“ (č. IP 15a), v němž smí jet řidič nejvýše 80 km/h) jel s mot. vozidlem tov. zn. BMW, registrační značky [REDAKCE], rychlostí 114 km/h a nikoli dovolenou rychlostí.*“
žalovaný změnil na: „*Dosud nezjištěný řidič dne 6. 9. 2015 kolem 12:23 hodin v Praze 4, na Jižní spojce (v blízkosti sloupu VO č. 403019, od ulice Spořilovské směrem do centra) – (úsek obce, který byl označen svislou dopravní značkou „Silnice pro motorová vozidla“ (č. IP 15a), v němž smí jet řidič nejvýše 80 km/h) jel s mot. vozidlem tov. zn. BMW, registrační značky [REDAKCE], rychlostí 114 km/h a nikoli dovolenou rychlostí, tj. že dosud nezjištěný řidič svým jednáním naplnil znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., a to porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona.*“
b) původní znění ve výrokové části „...za což se mu dle ust. § 125f odst. 3 citovaného zákona, za použití ust. § 125c odst. 5 téhož zákona,...“ žalovaný změnil na „za což se jí dle ust. § 125f odst. 3 citovaného zákona, za použití ust. § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona,... a podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.“
2. Prvostupňovým rozhodnutím Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „**správní orgán I. stupně**“), v souladu s ust. § 67 odst. 1 správního řádu rozhodl tak, že žalobce se uznává odpovědným za spáchání správního deliktu, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. BMW, registrační značky [REDAKCE], v rozporu s ust. § 10 zákona č. 361/2000 Sb. nezajistil, aby dne 6. 9. 2015 v 12:23 hodin v Praze 4, na Jižní spojce (v blízkosti sloupu VO č. 403019, od ulice Spořilovské směrem do centra) při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem; v daném případě byla s vozidlem registrační značky [REDAKCE] při řízení překročena nejvyšší dovolená rychlost, dosud nezjištěný řidič dne 6. 9. 2015 v 12:23 hodin v úseku obce, který byl označen svislou dopravní značkou „Silnice pro motorová vozidla“ (č. IP 15a), v němž smí jet řidič nejvýše 80 km/h), jel s uvedeným vozidlem rychlostí 114 km/h a nikoli dovolenou rychlostí. V tomto případě byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 118 km/h, která byla snížena o – 3%, a to s ohledem na možnou odchylku měřicího zařízení, u něhož je tolerance ± 3 km/h z naměřené rychlosti vozidla při jeho rychlosti do 100 km/h a ± 3 % z naměřené rychlosti, pokud by byla vyšší než 100 km/h. Porušení pravidel ve shora uvedené době a předmětném místě bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Výše popsáním jednáním tak žalobce spáchal správní delikt podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., porušením ust. § 10 odst. 3 uvedeného zákona, za což se mu dle ust. § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., za použití ust. § 125c odst. 5 téhož zákona ukládá pokuta ve výši 2 500 Kč. Dále rozhodl o povinnosti

žalobce uhradit náhradu nákladů řízení a o splatnosti uvedené pokuty, která byla určena buď převodem na účet nebo poštovní poukázkou typu A nebo v hotovosti na pokladně.

II. Žalobní body

3. Žalobce namítal, že od spáchání protiprávního jednání uplynula více než tři léta, a i když se nejedná o důvod, pro který by odpovědnost za přestupek zanikla, klesla tím společenská nebezpečnost daného jednání, žalovaný to měl zohlednit při rozhodování o sankci. Poukázal na ust. § 39 odst. 3 trestního zákoníku, které se dle jeho názoru použije analogicky i v případě přestupku, po takto dlouhé době již nelze hovořit o preventivním účelu sankce, řízení bylo vedeno téměř tři roky, ačkoli jde o banální delikt v dopravě. Žalovaný měl délku doby od spáchání přestupku zvážit a v důsledku toho mimořádně snížit sankci pokuty nebo upustit od správního trestu.
4. Vytýkal žalovanému, že nepřípustně omezil žalobce ve způsobu, jakým může uhradit určenou částku, když vymezil pouze možnosti převodem na účet či v hotovosti na pokladně magistrátu, poukázal na ust. § 163 odst. 3 daňového řádu, který upravuje více možností placení daně. Měl za to, že žalobci měly být poskytnuty všechny tyto možnosti, čímž by došlo k rapidnímu zvýšení šance na včasnou úhradu, výzva k úhradě určené částky je nezákonná, z daňového řádu je třeba subsidiárně vycházet.
5. Tvrdil, že obecní policie provedla měření rychlosti v rozporu s právními předpisy, nebylo dodrženo ust. § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, neboť záznam byl proveden stálým automatickým technickým systémem, avšak obecní policie informaci o zřízení takového systému nezveřejnila. Daný důkaz byl proto získán ilegálně a nelze jej užít k dokazování.
6. Namítal, že správní orgán I. stupně ve výroku nevymezil, zda žalobce uznává vinným z jednorázového překročení rychlosti v jednom konkrétním místě nebo zda je trestán za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v určitém delším úseku, přitom dle názoru žalobce to ve výroku musí být popsáno, je to důležité pro vedení obhajoby, zda je měřeno momentálně či úsekově.
7. Poukazoval na to, že ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**silniční zákon**“), je blanketní normou, ve výroku rozhodnutí pak musí být specifikována právní norma, na kterou blanketní norma odkazuje, správní orgán I. stupně neuvedl, jaká konkrétní právní povinnost byla porušena, žalovaný si byl této vady vědom, a proto prvostupňové rozhodnutí změnil a doplnil do něj odkaz na § 4 písm. c) silničního zákona, žalobce se tak až z napadeného rozhodnutí dozvěděl, z čeho je vlastně viněn a nemohl se tak řádně hájit. V návaznosti na to namítal, že právní kvalifikace přestupku je nesprávná, neboť dané ust. § 4 písm. c) se překročení nejvyšší dovolené rychlosti vůbec netýká, tomuto jednání by spíše odpovídalo ust. § 18 odst. 4 silničního zákona. Z toho vyplývá, že žalovaný buď nesprávně vymezil protiprávní jednání, nebo toto jednání nesprávně právně

kvalifikoval, výrok je tak vadný a žalobce se vůči této vadě nemohl bránit v průběhu řízení.

8. Tvrdil, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, citoval ust. § 125f odst. 4 silničního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017, aby mohlo být řízení o správním deliktu provozovatele vozidla vůbec zahájeno, musí být splněna jedna ze dvou stanovených podmínek, podmínka b) splněna nebyla, neboť správní orgán žádné řízení o přestupku ani nezahajoval a podmínka a) byla splněna jen zdánlivě, neboť správní orgán sice věc usnesením odložil, avšak nevyrozuměl o tom žalobce jako osobu dotčenou jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, tento postup je v rozporu s ust. § 66 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 200/1990 Sb.**“). Jedná se o vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, protože proti odložení věci se ten, kdo má na věci právní zájem, může domáhat ochrany zásahovou žalobou, pokud by to žalobce věděl, využil by svého práva na soudní ochranu proti usnesení o odložení věci, kterým na něj přešla odpovědnost za protiprávní jednání dle § 10 odst. 3 silničního zákona, momentem zahájení řízení o správním deliktu již tohoto práva pozbyl, protože řízení o přestupku již nelze zahájit. Vzhledem k tomu, že odložení věci neproběhlo v souladu s právními předpisy, nebyla splněna podmínka pro zahájení řízení o správním deliktu proti žalobci.
9. Namítal, že v daném případě měřila rychlost městská policie, nebylo prokázáno, že by tuto činnost vykonávala na místě určeném policií, na jiném místě měřit rychlost nesmí, viz ust. § 79a silničního zákona. Rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné, obecní policie nebyla oprávněna měřit rychlost v ulici Přemyslova, ani v ulici Velvarská, poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2017 č.j. 9 As 274/2016-37.
10. Uvedl, že výrok správního rozhodnutí je nezákonný pro absenci konstatování formy zavinění, ve výroku rozhodnutí o přestupku musí být forma zavinění obsažena, ať už podle zákona č. 200/1990 Sb. či podle zákona č. 250/2016 Sb., v daném rozhodnutí však forma zavinění absentuje. I když pro odpovědnost za správní delikt není zavinění vyžadováno, musí jej správní orgán ve výroku rozhodnutí vymezit, neboť to vyžaduje právní předpis, v daném případě mělo být zavinění vymezeno tak, že přestupek byl spáchán nezaviněně.
11. Měl za to, že výrok správního rozhodnutí není srozumitelný, neboť žalobce byl sice shledán odpovědným za spáchání správního deliktu, výrok však nevyslovil jeho vinu, což je porušením ust. § 93 odst. 1 písm c) zákona č. 250/2016 Sb. a § 68 odst. 2 správního řádu, jde o správní trestání, kde analogicky platí právní úprava přestupků, popř. trestního práva. Ohledně náležitostí výroku je třeba vycházet z tehdy účinného zákona o přestupcích č. 200/1990 Sb., konkrétně z jeho § 77. Výrok, který neobsahuje vyslovení viny, není srozumitelný, sama skutečnost, že žalobce je za určité jednání odpovědný, neznamená, že je vinný správním deliktem, je nezbytně nutné, aby vina byla vyslovena. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

12. Z ust. § 112 odst. 1 a § 15 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. účinného od 1. 7. 2017 dovodil, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 též zavinění, teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákona č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno, s ohledem na zásadu retroaktivity je nutno tuto úpravu aplikovat též na správní delikty, které byly spáchány dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou, odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č.j. 5 As 104/2013-46. K odstranění zavinění ze skutkové podstaty daného přestupku došlo zákonem č. 183/2017 Sb. platným od 28. 6. 2017, účinným se tento zákon stal až dne 13. 7. 2017, a nikoli dne 1. 7. 2017, jak se v něm tvrdí. Navrhl, aby obě správní rozhodnutí byla zrušena a aby v novém řízení byla odpovědnost žalobce posuzována tak, že znakem skutkové podstaty je též zavinění. Zároveň odmítl, že by uvedený správní delikt zavinil.
13. Namítal, že výrok o sankci je nesrozumitelný, ust. § 125f odst. 3 silničního zákona účinného v době spáchání přestupku určilo, že za správní delikt se uloží pokuta v rozmezí pokuty za přestupek, jehož znaky jednání řidiče vykazuje, silniční zákon účinný v dané době pak ust. § 125c odst. 5 písm. f) vůbec neobsahoval, žalovaný tedy výrok o sankci změnil tak, že odkázal na neexistující ustanovení právního předpisu. Výrok je tedy zmatečný, rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, nelze přezkoumat, zda byla sankce uložena v zákonné intenci, poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č.j. 6 As 322/2017-29.
14. Měl za to, že odpovědnost za daný správní delikt již zanikla v důsledku prekluze, použije se zde nový zákon o přestupcích č. 250/2016 Sb., neboť je to pro pachatele příznivější, poukázal na jeho úpravu promlčení dle ust. § 29 - § 31, k přerušení promlčecí doby došlo vydáním rozhodnutí o přestupku dne 9. 2. 2017, posledním dnem nové jednoleté promlčecí doby byl 9. 2. 2018, dne 10. 2. 2018 došlo k zániku odpovědnosti za přestupek. Vyšel z ust. § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., dle tohoto zákona došlo k zániku odpovědnosti za spáchaný přestupek s ohledem na nutnost aplikace preklusivní doby v něm vyjádřené, jde tedy o situaci příznivější pro žalobce. Měl za to, že ust. § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb. se nedá použít, neboť je protiústavní. Dále argumentoval tím, že skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a přestupku provozovatele vozidla disponuje vlastní úpravou prekluzivních lhůt, pro žalobce je příznivější, aby byl postižen za přestupek provozovatele vozidla. Uvedl, že silniční zákon nestanovil žádnou lhůtu k projednání věci, ale pouze dvouletou subjektivní lhůtu a čtyřletou objektivní lhůtu k zahájení řízení, na věc tak bylo nutné aplikovat ustanovení o prekluzi dle nového zákona o odpovědnosti za přestupky a hledět na skutek jako promlčený ke dni 10. 2. 2018, poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2018, č.j. 73 A 54/2017-37, ke změně právní úpravy správního trestání.
15. Tvrdil, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgány nepostavily najisto, neprokázaly, ani netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné, u provozovatele vozidla sice není zavinění zkoumáno, avšak provozovatel je odpovědný jen za takové jednání řidiče, které vykazuje znaky přestupku, který již zavinění vyžaduje. Žalobce je tak možné trestat pouze tehdy, pokud nezjištěný řidič jednal

zaviněně, a to buď úmyslně, nebo z nedbalosti, správní orgány však nic takového nezjišťovaly, nelze tak říct, že řidič spáchal přestupek, a žalobce tak nelze trestat.

16. Vytýkal správním orgánům nevedení společného řízení o více správních deliktech téhož pachatele, žalobce má veřejné subjektivní právo, aby více správních deliktů provozovatele vozidla bylo projednáno ve společném řízení a byla uplatněna absorpční zásada při ukládání trestu. Poukázal na to, že předmětem daného řízení je pouze jednání ze dne 6. 9. 2015, avšak příkazem č.j. MHMP 1059476/2016/Drn ze dne 16. 6. 2016 bylo zahájeno řízení pro skutek ze dne 18. 7. 2015, následným rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta 1 500 Kč, příkazem č.j. MHMP 1527432/2016/Hoc ze dne 6. 9. 2016 bylo zahájeno řízení pro skutek ze dne 26. 6. 2016, následným rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta 6 000 Kč. Žalobce byl tak zkrácen na svém právu na uložení souhrnného trestu, nyní musí uhradit mnohonásobně vyšší částku, než kdyby bylo vedeno společné řízení, v takovém řízení by stěží bylo možné uložit pokutu na samé horní hranici zákonné sazby, když byly ve všech věcech zjištěny též polehčující okolnosti.
17. Navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci a nesouhlasil s tím, aby na webu Nejvyššího správního soudu byly uvedeny osobní údaje žalobce a jeho právního zástupce. Argumentoval tím, že právní zástupce žalobce v roce 2017 vystupoval ve stovkách řízení před soudy pro věci správního soudnictví, nemá zájem na tom, aby z webu Nejvyššího správního soudu byl ze strany veřejnosti a orgánů státní moci zjištělný jeho časový program jakožto advokáta, jde o jeho soukromou věc. Rovněž měl za to, že jako advokát je soukromoprávní osobou, která má zájem na tom, aby ze strany veřejnosti nebyl ztotožňován se svým klientem. Namítal protiústavnost ust. § 130 odst. 1 Směrnice č. 3/2017 Kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu. Domníval se, že žalobce a jeho právní zástupce mají právo být zapomenuti, navrhl aplikaci nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016.
18. Navrhl, aby napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí byla zrušena, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a aby byla žalovanému uložena povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě podrobně popsal předchozí průběh správního řízení a vyjádřil se k jednotlivým žalobním námitkám.
20. K námitce ohledně absence posouzení délky vedení řízení uvedl, že sankce byla uložena správním orgánem I. stupně, a to v nejnižší možné zákonné výměře, není zřejmé, jak mohla být ještě snížena, žalovaný pak rozhodoval pouze o odvolání. Pokud měl žalobce na mysli ust. § 44 zákona č. 250/2016 Sb. (i když to výslovně neuvádí), neměl žalovaný povinnost se tím zabývat, protože to žalobce v řízení nenamítal, odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

21. K námitce ohledně omezení způsobu platby určené částky sdělil, že tato argumentace byla Nejvyšším správním soudem opakovaně vyvrácena, viz rozsudek ze dne 1. 11. 2018, č.j. 6 As 274/2018-42, nebo ze dne 26. 7. 2018, č.j. 7 As 187/2018-30.
22. Uvedl, že seznam míst měřených automatickým technickým systémem dle ust. § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, je uveřejněn na webových stránkách městské policie (<http://www.mppraha.cz/doprava/ct-menu-item-49>).
23. K určení místa spáchání skutku odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č.j. 4 As 117/2013-46, dle kterého je dostatečně určitý výrok, ve kterém se přesně vymezuje, jaká byla v místě nejvyšší dovolená rychlost, z jakých skutečností se tento závěr podává (svislé dopravní značení), přičemž uvedenými čísly sloupu je přesně vymezen úsek, kde mělo k přestupku dojít. Z toho dovodil, že skutek byl vymezen zcela v souladu se současnou judikaturou.
24. Poukázal na to, že byl povinen provést změnu prvostupňového rozhodnutí, což zároveň odůvodnil, je to v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení, zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č.j. 6 As 286/2018-34.
25. K postupu při odložení věci uvedl, že tento byl proveden v souladu s ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., žádný právní předpis neukládá správnímu orgánu I. stupně povinnost vyrozumět o tom žalobce. Ochrana dle ust. § 82 a násl. s.ř.s. vyžaduje kumulativní splnění šesti podmínek, u žalobce není splněna již první podmínka, že by byl přímo zkrácen na svých právech, neboť odložením věci nijak zkrácen nebyl, a není splněna ani druhá podmínka, neboť odložení věci proběhlo plně dle zákonné úpravy. Z toho je zřejmé, že obrana zásahovou žalobou by byla bezpředmětná.
26. Námitka ohledně rozporu s ust. § 79a silničního zákona je rovněž typizovaná, ve spisu je zařazena písemnost, která prokazuje, že měření proběhlo v součinnosti s Policií ČR, správní orgán I. stupně tuto listinu hodnotil, pokud se žalobce resp. jeho právní zástupce se spisem neseznámil, jde to k jeho tíži. Poukázal na to, že právní zástupce zjevně nevykonával svědomitě své zastoupení, což pravděpodobně není v jeho silách, neboť zastupuje minimálně ve stovkách případů po celé ČR, a to též prostřednictvím společnosti [REDAKCE] s.r.o. V žalobě je zjevně uvedena chyba, pokud se mluví o ulici Přemyslova a Velvarská, neboť předmětný skutek se stal v Praze 4, ul. Jižní spojka (v blízkosti sloupu veřejného osvětlení č. 403019, od ul. Spořilovská směrem do centra), daná námitka je tak nepřiléhavá a byla zjevně překopírována z jiného případu.
27. Měl za to, že forma zavinění má především vliv na výši ukládané sankce, která zde byla uložena v nejnižší možné zákonné výměře tj. 2 500 Kč, což bylo žalovaným odůvodněno, u objektivní odpovědnosti není vyžadováno naplnění podmínky zavinění proto, aby provozovatel mohl být za správní delikt potrestán. Argumentace rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 7. 2017, č.j. 30 A 124/2016-30, není přílehavá, neboť důvodem pro zrušení rozhodnutí zde byla skutečnost, že řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bylo zahájeno na základě jednání řidiče, které není projednatelné jako správní delikt provozovatele vozidla a nikoli pro uvedení chybné formy zavinění, jak se snaží naznačit žalobce. Odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek dle ust.

§ 125f odst. 1 silničního zákona je objektivní a formu zavinění není potřeba ve výroku uvádět.

28. K absenci konstatování viny (žalobce byl uznán „odpovědným“ za správní delikt, nikoli „vinným“ za jeho spáchání) odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018 č.j. 9 As 220/2018-70, který je přes částečnou odlišnost na věc aplikovatelný, neboť z výroku rozhodnutí je zcela zřejmé, že žalobce byl uznán vinným ze správního deliktu provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 silničního zákona.
29. K námitce ohledně zavinění jako znaku přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající dle ust. § 125f silničního zákona uvedl, že v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 bylo v silničním zákoně v ust. § 125f odst. 3 uvedeno, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění. Námitku tak považoval za zcela nepřiléhavou. Ohledně účinnosti zákona č. 183/2017 Sb. odkázal na ust. čl. CCLVII, dle kterého tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. července 2017 s výjimkou určitých ustanovení; žalovaný nemíní rozporovat vůli zákonodárce o určení účinnosti zákona, která je zde jasně vyjádřena.
30. Formulaci výroku o sankci považoval za dostatečnou, neboť je zřejmé, dle jakého ustanovení byla pokuta uložena a toto je velmi snadno dohledatelné, přestože v napadeném rozhodnutí je odkaz na ust. § 125c odst. 5 písm. f) silničního zákona, přičemž v době spáchání správního deliktu byly sankce za uvedený správní delikt stanovovány dle ust. § 125f odst. 3 za použití § 125c odst. 4 písm. e) téhož zákona. Tato případná chyba však nemá žádný vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť sankce byla v obou ustanoveních zcela shodná (pouze došlo ke změně čísla odstavce a písmena). Zároveň je zřejmé že se jednalo o jednání vykazující znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona, za které se ukládá pokuta od 2 500 Kč do 5 000 Kč, pokuta byla uložena na nejnižší možné hranici, opačný výklad by byl přepjatým formalismem. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č.j. 4 As 165/2016-46, a rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č.j. 6 As 322/2017-29, jehož podmínky naplnil, když na straně 4 napadeného rozhodnutí uvedl: „Odvolací správní orgán uvádí, že byla stanovena pokuta ve výši 2 500 Kč, přičemž za přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona lze uložit pokutu od 2 500 Kč do 5 000 Kč.“ Z toho je zřejmé, že nejsou žádné pochyby o stanovení výše sankce a její správnosti, neboť sankce byla uložena v zákonem předpokládaném intervalu, a v nejnižší možné míře.
31. K prekluzi uvedl, že případ byl projednáván správně dle ust. § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o odpovědnosti za přestupky**“), přičemž je nutné vycházet ze lhůt dle ust. § 125e odst. 3 silničního zákona ve znění účinném v době spáchání tohoto protiprávního jednání, které stanoví dvouletou subjektivní a čtyřletou objektivní lhůtu k zániku odpovědnosti. Z toho dovodil, že odpovědnost za správní delikt nezanikla, dle Ústavního soudu toto pravidlo není porušením zákazu retroaktivity, viz náleze ze dne 21. 12. 1993 č.j. Pl. ÚS 19/93.

32. Uvedl, že řízení bylo vedeno ve věci správního deliktu provozovatele vozidla a nikoli řidiče, proto není třeba formu zavinění řidiče zkoumat.
33. K vedení společného řízení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2018, č.j. 7 As 312/2018-47, když žalobce byl ve správním řízení zcela pasivní a tuto námitku uplatnil až v řízení před soudem, nevedení společného řízení není vadou, pro níž by bylo nutné napadené rozhodnutí zrušit.
34. Závěrem sdělil, že právní zástupce žalobce je spojován s právnickou osobou [REDACTED] s.r.o., která je nepochybně soudům po celé ČR známa s ohledem na způsob zastupování klientů, který nese znaky účelového a obstrukčního jednání. Měl za to, že se v dané věci jedná o zneužití práva resp. o způsob účelového jednání žalobce, žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnil, zástupce podává úmyslně vadná podání. Postup právního zástupce sleduje jiný cíl, a sice zrušení rozhodnutí nejlépe v soudním řízení a následné vyúčtování nákladů zastoupení, jako takovému mu není možné přiznat právní ochranu. Právní zástupce žalobce mechanicky podává zcela shodná podání, v případě zrušení rozhodnutí by to mělo být zohledněno a měly by mu být případně přiznány náklady pouze ve výši 3 600 Kč, tj. 3 000 Kč za žalobu a 2 x 300 Kč za jeden úkon právní služby.
35. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta a žalobci nebylo právo na náhradu nákladů řízení přiznáno.

IV. Obsah správního spisu

36. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
37. Správnímu orgánu I. stupně bylo ze strany Městské policie hl. m. Prahy doručeno oznámení o přestupku spolu s přílohami (fotografická dokumentace, ověřovací list, určení míst k měření rychlosti strážníky MP - seznam), a to na základě podezření, že se blíže neidentifikovaný řidič dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 silničního zákona tím, že dne 6. 9. 2015 kolem 12:23 hodin řídil motorové vozidlo tovární značky BMW, registrační značky [REDACTED], v Praze 4, na Jižní spojce (v blízkosti sloupu veřejného osvětlení č. 403019, od ul. Spořilovská směrem do centra), kde mu byla prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy naměřena rychlost jízdy 114 km/h (po odečtení přípustné od odchylky), tedy o 34 km/h více, než bylo v daném místě povoleno, tj. 80 km/h.
38. Správní orgán I. stupně vyzval na základě výše uvedeného žalobce jako provozovatele daného vozidla podle ust. § 125h odst. 1 silničního zákona k uhrazení částky 1 000 Kč do 15 dnů od doručení výzvy popř. ke sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce na tuto výzvu nereagoval.
39. Správní orgán I. stupně vyzval písemností ze dne 18. 7. 2016 žalobce k podání vysvětlení k prověření došlého oznámení přestupku. Žalobce ani na tuto výzvu

nereagoval a správní orgán I. stupně usnesením ze dne 24. 8. 2016 odložil věc přestupku podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb. ve znění účinném v rozhodné době, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

40. Dne 24. 8. 2016 správní orgán I. stupně vydal pod č.j. MHMP 1452143/2016/Drn příkaz o uložení pokuty, kterým shledal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 silničního zákona porušením ust. §10 odst. 3 téhož zákona, za což mu uložil pokutu ve výši 2 500 Kč, příkaz byl žalobci doručen do datové schránky dne 29. 8. 2016. Žalobce podal dne 1. 9. 2016 prostřednictvím zástupce odpor.
41. Správní orgán I. stupně po podání odporu pokračoval v řízení a vyrozuměl žalobce o nařízení ústního jednání na den 18. 10. 2016, k tomuto jednání se žalobce bez důležitého důvodu či náležité omluvy nedostavil, řízení bylo vedeno v jeho nepřítomnosti. Po provedení dokazování a ukončení ústního jednání správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, žalobce se však nedostavil.
42. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 9. 2. 2017, v odůvodnění správní orgán I. stupně vyšel z podkladu došlého od Městské policie hl. m. Prahy a z vlastního šetření, zjistil, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla tov. značky BMW, registrační značky [REDAKCE] v rozporu s ust. § 10 odst. 3 silničního zákona nezajistil, aby dne 6. 9. 2015 v 12:23 hodin, v Praze 4, na Jižní spojce (v blízkosti sloupu VO č. 403019, od ulice Spořilovské směrem do centra) při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, porušení pravidel bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Vyšel z fotodokumentace provedené Městskou policií hl. m. Prahy a záznamu o lustraci v registru silničních vozidel. Shrnl průběh správního řízení, poukázal na ust. § 125f odst. 1 silničního zákona, které stanoví objektivní odpovědnost provozovatele vozidla, při určení výše pokuty vyšel z ust. § 125f odst. 3 a § 125c odst. 5 silničního zákona, když výše pokuty nepřevýšila 10 000 Kč.
43. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 27. 2. 2017 blanketní odvolání. Žalovaný zaslal žalobci výzvu ze dne 2. 3. 2017, ve které jej vyzval k doplnění odvolání o jeho odůvodnění a odvolací návrh, a to do 5 dnů od doručení této výzvy. Žalobce odvolání nedoplnil.
44. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 8. 11. 2018, v odůvodnění žalovaný shrnul předchozí průběh správního řízení a skutková zjištění učiněná správním orgánem I. stupně, shledal, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s dotčenými právními předpisy a není dán důvod pro zrušení rozhodnutí. Zabýval se tím, zda byly splněny podmínky dle ust. § 125f odst. 4 písm. b) silničního zákona, které vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt, přitom však nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel právní úpravy daného správního deliktu, kterým je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, dle Nejvyššího správního soudu je objektivní forma odpovědnosti vlastníka věci jako osoby snadno identifikovatelné zcela přiléhavá, shledal, že podmínka učinění nezbytných kroků je naplněna, žalobci byly

správním orgánem I. stupně zaslány řádné výzvy a poučení, žalobce však zůstal nečinný, údaje k totožnosti řidiče nesdělil a správní orgán I. stupně v souladu s platnou právní úpravou zahájil řízení o objektivní odpovědnosti. Měl za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně a není pochyb o spáchání daného protiprávního jednání žalobcem. V souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č.j. 4 As 165/2016-46 provedl změnu výroku prvostupňového rozhodnutí, který doplnil o ustanovení konkrétního přestupku, jehož znaky měly být jednáním dosud nezjištěného řidiče naplněny. S ohledem na to, že odůvodnění sankce bylo zcela obecné a nebylo uvedeno ani konkrétní písmeno, dle kterého byla uložena pokuta, provedl ve výroku též změnu uvedenou pod písmenem b). Uvedl, že za přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona lze uložit pokutu 2 500 – 5 000 Kč, daná pokuta 2 500 Kč je tak uložena na spodní hranici zákonného intervalu, jako polehčující okolnost uvedl objektivní odpovědnost provozovatele vozidla a skutečnost, že nedošlo ke škodě na zdraví či majetku, přitěžující okolnosti nebyly shledány, správní orgán I. stupně nevybočil z mezí správního uvážení. Tímto způsobem zhojil vady učiněné správním orgánem I. stupně, což je přípustné, neboť obě rozhodnutí tvoří jeden celek.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

45. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. V souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soud o věci rozhodl bez nařízení jednání.
46. Soud se především zabýval námitkou prekluze odpovědnosti za předmětné protiprávní jednání, neboť v případě její důvodnosti by musel bez dalšího učinit závěr o nemožnosti postihu žalobce za správní delikt podle § 125f odst. 1 silničního zákona. Jedná se o námitku, k níž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39). Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, *„rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější“*.
47. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/2020, dospěl k závěru, že přechodné ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, ve znění jeho předchozího nálezu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, je v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou druhou Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), a proto jej zrušil dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů, k čemuž došlo 21. 7. 2020.

V odůvodnění nálezu sp. zn. Pl. ÚS 4/2020 odkázal Ústavní soud na svou předchozí judikaturu, v níž se uvádí, že čl. 40 odst. 6 Listiny, podle něhož se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, a pozdějšího zákona se použije, je-li to pro pachatele příznivější, dopadá i na správní trestání. Rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je přitom celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu. Použití nového právního předpisu je tedy pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzovaná jako celek skýtají výsledek příznivější než právo dřívější. Dále Ústavní soud poukázal na právní názor vyslovený v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19, podle kterého úprava promlčení odpovědnosti za přestupek tvoří součást vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny. Přechodné ustanovení obsažené v § 112 odst. 2 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky, které prikazovalo užít úpravu promlčení odpovědnosti za přestupky podle zákona o odpovědnosti za přestupku i na činy spáchané před jeho účinností shledal rozporným s čl. 40 odst. 6 Listiny, a proto je zrušil. Dovodil, že též aplikace zbytku § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky může vést ke zhoršení postavení pachatele, neboť k porušení čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny dojde i tehdy, byl-li pachatel potrestán za spáchání správního deliktu (nyní přestupku) přesto, že by správní delikt za užití nové právní úpravy byl již prekludován a nová právní úprava obsažená v zákoně o odpovědnosti za přestupky posuzovaná jako celek by tak nesporně byla pro pachatele příznivější než předchozí zákon.

48. Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 4/2020 též výslovně uvedl, že *„použití nového právního předpisu je tedy pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzována jako celek skýtají výsledek příznivější než právo dřívější. (...) Proto bude třeba vždy v každém konkrétním případě srovnat právní úpravu přestupkového práva účinnou do 30. 6. 2017, a to nejen podle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, nýbrž i úpravy speciálních promlčecích dob ve zvláštních zákonech (viz zejména tzv. změnový zákon č. 183/2017 Sb.), a podle obecných pravidel § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky určit, která úprava je pro pachatele (nyní) přestupku spáchaného do 30. 6. 2017 příznivější“*
49. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 12. 2014 č. j. 6 Ads 80/2013 - 40 vyslovil, že: *„důsledky zrušujícího nálezu Ústavního soudu je nutno uplatnit ve všech probíhajících řízeních před orgány veřejné moci bez ohledu na to, v jaké procesní fázi se nacházejí, řízení o kasační stížnosti nevyjímaje.“*
50. V posuzovaném případě došlo k jednání naplňujícímu skutkovou podstatu správního deliktu dne 6. 9. 2015, příkaz, kterým bylo zahájeno správní řízení, byl žalobci doručen dne 29. 8. 2016, prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 9. 2. 2017 a doručeno žalobci téhož dne. Dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky, který sjednotil prekluzivní dobu pro všechny přestupky (správní delikty a přestupky dle předchozí právní úpravy). Žalovaný vydal napadené rozhodnutí dne 8. 11. 2018, toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 9. 11. 2018. Je proto nutné posoudit, zda je pro žalobce příznivější úprava zániku odpovědnosti dle zákona o odpovědnosti za přestupky či dle silničního zákona.

51. Dle § 125e odst. 3 silničního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017 platilo, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán; dle odst. 5 platí, že na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.
52. Dle ust. § 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že promlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč. Za přestupek (resp. správní delikt) spáchaný žalobcem je dle § 125f odst. 4 silničního zákona možné uložit pokutu až do výše 10 000 Kč. Dle § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky dále platí, že promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku, přičemž dle ust. § 32 odst. 2 písm. b) téhož zákona se promlčecí doba přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku nebo vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, přičemž přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.
53. Z toho je zřejmé, že podle silničního zákona by k promlčení odpovědnosti žalobce za správní delikt dle § 125f odst. 1 daného zákona nedošlo, neboť správní řízení bylo zahájeno doručením příkazu dne 29. 8. 2016, tedy ve dvouleté lhůtě ode dne jeho spáchání. Oproti tomu při aplikaci zákona o odpovědnosti za přestupky by k promlčení odpovědnosti došlo, neboť řízení sice bylo zahájeno (29. 8. 2016) do jednoho roku od spáchání přestupku (6. 9. 2015) a prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno do jednoho roku od zahájení řízení (9. 2. 2017), tím však došlo k přerušení promlčecí doby, která počala běžet znovu a uplynula dne 9. 2. 2018, neboť napadené rozhodnutí v této lhůtě vydáno nebylo, bylo vydáno až dne 8. 11. 2018. K tomu též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2020 č.j. 4 As 245/2019-40.
54. Úprava dle zákona o odpovědnosti za přestupky je tak pro žalobce příznivější a žalovaný měl z této právní úpravy vycházet, neboť v době jeho rozhodování již byla tato právní úprava účinná. Pokud tak neučinil, je napadené rozhodnutí nezákonné a musí být zrušeno dle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. Stejně tak soud na základě ust. § 78 odst. 1 a 3 s.ř.s. zrušil též prvostupňové rozhodnutí, které je ze stejných důvodů rovněž stiženo nezákonností.
55. Soud dále shledal, že je zde dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro jeho nepřezkoumatelnost. Žalovaný pochybil, když nesprávně právně kvalifikoval protiprávní jednání, za které byl žalobce poškozen, a dále též nesprávně formuloval sankci za toto jednání, v důsledku toho je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
56. Podle ust. § 10 odst. 3 silničního zákona, ve znění účinném v době protiprávního jednání, provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

57. Jedná se o právní normu s blanketní dispozicí, tato norma vytváří předpoklad pro úpravu postihu provozovatele vozidla za správní delikty dle ust. § 125f až § 125h, které jsou založeny na objektivní odpovědnosti. Z toho vyplývá, že v konkrétním případě musí být ve výroku rozhodnutí přesně určeno, které ustanovení zvláštních předpisů postihovaná osoba porušila.
58. V prvostupňovém rozhodnutí však tyto požadavky splněny nebyly, neboť ve výroku sice správní orgán I. stupně přesně uvedl popis vytýkaného jednání po skutkové stránce, avšak toto jednání kvalifikoval pouze pomocí ust. § 125f odst. 1 silničního zákona, které obsahuje pouze základní definici správního deliktu provozovatele vozidla, a dále pomocí porušení ust. § 10 odst. 3 silničního zákona, aniž by však dále konkrétně uvedl, jaké specifické povinnosti řidiče a pravidla provozu byla porušena.
59. Toto pochybení se pokusil napravit žalovaný, když do výroku doplnil formulaci, dle které dosud nezjištěný řidič svým jednáním naplnil znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona (dle kterého se fyzická osoba v provozu na pozemních komunikacích dopustí přestupku tím, že překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více a mimo obec o 30 km/h a více), ale dále již nesprávně odkázal na porušení ust. § 4 písm. c) téhož zákona, které upravuje povinnost řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
60. Z popisu skutkového děje však vyplývá, že došlo k překročení povolené rychlosti o 34 km/h na úseku obce označeném svislou dopravní značkou „Silnice pro motorová vozidla“, když dle ust. § 18 odst. 4 silničního zákona v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h. Nedošlo tedy k tomu, že by řidič vozidla nerespektoval omezení rychlosti dané svislou dopravní značkou, ale k porušení rychlostního limitu, který pro tento typ komunikace vyplývá ze zákona. V důsledku toho popsáného skutkovému ději neodpovídá právní kvalifikace, která je v napadeném rozhodnutí uvedena.
61. Dále pokud jde o sankce, správní orgán I. stupně uvedl, že sankci ukládá dle ust. § 125f odst. 3 silničního zákona (které upravuje, že za daný správní delikt se uloží pokuta v rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje), a za použití ust. § 125c odst. 5 téhož zákona, které však neobsahuje úpravu pokuty za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona, jehož znaky dle jiné části výroku naplňuje jednání řidiče vozidla, avšak upravuje sankci zákazu činnosti. Toto pochybení nenapravit ani žalovaný, který sice výrok v této části změnil tak, že do zmíněného ust. § 125c odst. 5 doplnil písm. f), nicméně v době spáchání daného přestupku silniční zákon takové ust. § 125c odst. 5 písm. f) vůbec neobsahoval. Žalovaný měl patrně na mysli tehdejší ust. § 125c odst. 4 písm. e) silničního zákona, které je ke dni vyhlášení tohoto rozsudku v zákoně označeno právě jako § 125c odst. 5 písm. f) silničního zákona a upravuje možnost uložit pokutu d 2 500 do 5 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) a podle odstavce 4. Nicméně, toto pochybení žalovaného v kombinaci s tím, že není správně kvalifikován po právní stránce ani skutek, za který je žalobce

postihován, vede soud k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, což je dalším důvodem pro jeho zrušení.

62. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č.j. 6 As 322/2017-29, na který poukazoval žalovaný, vyplývá následující: „V posuzované věci prvostupňový správní orgán uvedl, že pokutu ukládá ve výši 4.000 Kč podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. V odůvodnění tohoto rozhodnutí pak dále uvedl, jakou pokutu je možné udělit za přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. S ohledem na to, že ve zbytku je výrok správního rozhodnutí zejména v otázce skutkového vymezení a právního posouzení bez vad, tudíž nezavdává žádným pochybnostem stran toho, co bylo stěžovateli vytýkáno, neshledává Nejvyšší správní soud důvod pro zrušení správního rozhodnutí, pokud ve výroku o trestu není přesně uvedeno, zda je sankce ukládána pouze podle ustanovení týkající se přestupku řidiče, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje (jestliže tento závěr vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí), nebo s přihlédnutím k maximální hranici podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Opačný závěr by byl nepřiměřeně přísný a přepjatě formální.“
63. V posuzovaném případě však výrok napadeného rozhodnutí i po jeho opravě žalovaným obsahuje kombinaci dvou pochybení, kdy jednak nejsou správně uvedena všechna ustanovení tvořící v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu, a dále výrok v případě sankce obsahuje odkaz na tehdy neexistující zákonné ustanovení.
64. Soud si je vědom toho, že v daném případě jde o běžný přestupek, kterého se řidiči a potažmo provozovatelé vozidel dopouštějí v desítkách či stovkách případů za den, přičemž i správní trestání takového jednání by mělo být v zásadě rutinní, časově nenáročnou záležitostí, která předpokládá rychlé a efektivní vyřešení celé věci. Přesto by příslušná správní rozhodnutí měla splňovat elementární požadavky na přesnost a srozumitelnost, což se v daném případě nestalo, a soud shledal, že napadené rozhodnutí je třeba též z tohoto důvodu zrušit.
65. Žalobce vytýkal žalovanému, že při rozhodování o sankci nezohlednil dobu, která uběhla od doby spáchání protiprávního jednání. Vzhledem k tomu, že žalovaný měl v řízení zohlednit pozdější právní úpravu zákona o odpovědnosti za přestupky, podle které již v době rozhodování žalovaného došlo k promlčení odpovědnosti žalobce za správní delikt, považoval již soud další úvahy nad touto námitkou za nadbytečné, neboť právní úprava promlčení již měřítko doby uplynulé od spáchání správního deliktu reflektuje.
66. Soud neshledal důvodnou námitku žalobce týkající se omezení na způsobu platby určené částky. Žalobci bylo umožněno, aby uloženou pokutu a náklady řízení uhradil buď bezhotovostní platbou na určitý příjmový účet, nebo poštovní poukázkou typu A, případně na pokladně správního orgánu I. stupně, a to na dvou místech v Praze. Žalobce žije v Praze, neuvedl žádnou překážku, která by mu zabráňovala využít jeden ze způsobů platby uvedených v rozhodnutí, a to ani v odvolání, ani v žalobě. Soud tuto námitku považuje za účelovou a obstrukční, poukazuje na rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 26. 7. 2018 č.j. 7 As 187/2018-30: „Stěžovatel dále namítal, že správní orgán výrokem rozhodnutí, ve kterém stěžovateli určil způsoby úhrady pokuty, omezil stěžovatelova práva. Stěžovatel však ve své argumentaci nijak netvrdil ani neprokázal, že by tímto výrokem došlo k porušení jeho veřejných subjektivních práv ve smyslu § 2 s. ř. s. Je třeba také poukázat na to, že způsoby úhrady stanovené stěžovateli ve výroku rozhodnutí (tedy bezhotovostně převodem na účet nebo hotově na pokladně Magistrátu města Ostravy) patří mezi standardní způsoby úhrady a stěžovatel ani neuvádí, proč nemůže pokutu uhradit stanoveným způsobem či jakým jiným způsobem by chtěl pokutu uhradit v případě, pokud by mu správní orgán ve výroku způsob úhrady neurčil. Ani této stěžovatelově námitce proto Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit.”

67. Nepřisvědčil ani námitkám, dle kterých obecní policie nebyla oprávněna k měření rychlosti z důvodu nezveřejnění příslušné informace, a dále z toho důvodu, že toto měření nebylo vykonáváno na místě určeném policií. K tomu soud zjistil, že seznam měřených míst je zveřejňován a zveřejněn na webových stránkách Městské policie hl. m. Prahy www.mppraha.cz. Součástí správního spisu je pak seznam míst k měření rychlosti strážníky MP účinný od 1. 2. 2015 zasláný Policií ČR řediteli Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, který pod položkou 102. obsahuje místo, kde byla změřena rychlost vozidla provozovaného žalobcem. Z toho vyplývá, že měření bylo obecní policií provedeno na místě určeném policií a informace o tom byla náležitě zveřejněna. Námitka žalobce je navíc zčásti zmatečná, když žalobce tvrdí, že obecní policie nebyla oprávněna měřit rychlost v ulici Přemyslova a Velvarská, když v daném případě byla rychlost vozidla provozovaného žalobcem změřena na Jižní spoje.
68. K námitce ohledně nedostatečného vymezení skutku soud shledal, že napadené rozhodnutí dostatečně konkrétně vymezuje skutek, za který je žalobce postihován, když uvádí, že v přesně specifikovaném čase (6. 9. 2015 v 12:23 hodin) na přesně specifikovaném místě (v Praze 4, na Jižní spoje, v blízkosti sloupu veřejného osvětlení č. 403019 od ulice Spořilovské směrem do centra) byla vozidlu naměřena rychlost 118 km/h, přičemž ve spise je obsažena příslušná fotodokumentace. Takový způsob vymezení skutku nevzbuzuje žádné pochybnosti, že se jedná o jednorázové překročení rychlosti v jednom konkrétním místě, nikoli na delším silničním úseku, žalobní námitka je nedůvodná.
69. Soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že odložení věci přestupku nebylo provedeno v souladu se zákonem a nebyly tak splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu. Z ust. § 125f odst. 4 silničního zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017 vyplývá požadavek, že správní orgán správní delikt projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující řízení proti určité osobě. Správní orgán I. stupně pak dne 24. 8. 2016 učinil do spisu záznam o odložení věci podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., tento postup žalovaného byl v souladu s ust. § 66 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném do 30. 9. 2016, dle kterého se rozhodnutí o odložení věci nevydává, o odložení věci se vyrozumí pouze poškozený. Znění předmětného ustanovení namítané žalobcem bylo do zákona č. 200/1990 Sb. zařazeno až s účinností od 1. 10. 2016, a tedy se na projednávanou věc nevztahuje. Žalovaný tak

v daném případě nebyl povinen vyrozumět žalobce o odložení věci přestupku, podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu byly splněny.

70. Žalobce dále obsáhle dovozoval, že znakem skutkové podstaty správního deliktu žalobce v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 bylo též zavinění, neboť zákon č. 183/2017 Sb. dle jeho názoru nabyl účinnosti až dne 13. 7. 2017. K tomu soud uvádí, že dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v souvislosti s tím byl přijat zákon č. 183/2017 Sb. ze dne 9. 6. 2017, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích; v čl. CCLVII tohoto zákona byla stanovena jeho účinnost ode dne 1. 7. 2017, tedy stejně, jako byla stanovena účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky. Daný zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen dne 28. 6. 2017, přičemž je součástí rekodifikace přestupkového práva, v této souvislosti mění celou řadu zákonů, kterou jsou právní úpravou přestupků dotčeny. Soud shledal, že stanovení účinnosti tohoto zákona ke dni 1. 7. 2017 je v souladu s ust. § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., které zákonodárci dává možnost stanovit účinnost právního předpisu i dříve, než je patnáctý den po vyhlášení, v daném případě byl splněn požadavek naléhavého obecného zájmu, neboť daný zákon byl součástí širší změny právních předpisů, jejichž účinnost musela být vzájemně v souladu. K tomu se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017 - 39, kde uvedl, že „[z]ákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích stanoví v Čl. CCLVII, že tento předpis nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017. Stěžovatel tuto skutečnost rozporoval, neboť dle něj ustanovení o jejím datu odporuje § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv (dále jen „zákon o sbírce zákonů“); zákon tak podle něj nabyl účinnosti až dne 13. 7. 2017. S názorem stěžovatele, podle něhož citovaný zákon dne 1. 7. 2017 účinnosti nenabyl, souhlasit nelze, přičemž i kdyby jej Nejvyšší správní soud sdílel, nemohl by jen z toho vyvodit, že může Čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb., nerespektovat a v rozporu s ním sám považovat tento zákon za účinný až dnem 13. 7. 2017.“
71. S ohledem na to vyšel soud z právní úpravy ust. § 125f silničního zákona, který do 30. 6. 2017 v odst. 1 stanovoval odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt, přičemž od 1. 7. 2017 změnil odst. 1 tak, že stanovil odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek a v odst. 3 k tomu doplnil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění. Z toho vyplývá, že ani v období do 30. 6. 2017, ani od 1. 7. 2017 nebylo znakem správního deliktu, ani přestupku fyzické osoby dle ust. § 125f odst. 1 silničního zákona zavinění, a tedy správní orgány nebyly povinny otázku zavinění žalobce za správní delikt vůbec zkoumat; je zcela irelevantní, zda žalobce správní delikt zavinil či nikoliv. Ze stejných důvodů není příléhavá ani žalobní námitka, dle které je výrok napadeného rozhodnutí nezákonný pro absenci konstatování formy zavinění. Jestliže u objektivní odpovědnosti za správní delikt není naplnění podmínky zavinění vůbec vyžadováno, nemusí, ba ani nemůže, být forma zavinění uvedena ve výroku příslušného rozhodnutí. K tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č.j. 6 As 322/2017-29, dle kterého znakem předmětného správního deliktu nebylo zavinění.

72. Žalobce dále dovozoval, že správní orgány se měly zabývat zaviněním řidiče vozidla, neboť provozovatel je odpovědný jen za takové jednání řidiče, které vykazuje znaky přestupku, přičemž znakem přestupku je i zavinění. Tato úvaha žalobce je však lichá, neboť právní konstrukce přestupku způsobeného řidičem vozidla a správního deliktu provozovatele vozidla je zcela odlišná, u správního deliktu není třeba otázku zavinění vůbec zkoumat, řidič vozidla zde postihován není. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46, uvedl: „*Ustanovení § 125f zákona o silničním provozu nikde nezmiňuje, že by podmínkou odpovědnosti provozovatele vozidla bylo zaviněné porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 téhož zákona, naopak terminologie hovořící o správním deliktu, stejně jako i konstrukce odst. 5, odpovídající klasickému vymezení liberačních důvodů v případě objektivní odpovědnosti, nenechává na pochybách, že zavinění se v řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla nezkoumá. V tomto smyslu je tak namístě vnímat i pasáž § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu požadující, aby zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona. Samotný zákon o silničním provozu v současnosti totiž definuje jen objektivní stránku skutkové podstaty jednotlivých přestupků; zavinění jako znak odpovědnosti za přestupek sám výslovně nestanoví (to lze dovodit teprve na základě právní úpravy v ustanovení § 3 přestupkového zákona). To samé ovšem platí i pro okolnosti vylučující odpovědnost za přestupek. Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu však cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva, jako je tomu (vedle již zmíněných) například u materiální stránky přestupku, věku a přičetnosti pachatele, neexistence přestupkové imunity, právního omylu aj. Ke zkoumání těchto znaků byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (viz obdobný závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016 - 35).“ Z toho vyplývá, že otázka zavinění řidiče vozidla je při postihu provozovatele za správní delikt zcela nerozhodná.*
73. Žalobce namítal nesrozumitelnost výroku z toho důvodu, že žalobce byl uznán „odpovědným“ za správní delikt nikoli „vinným“ za jeho spáchání, při správním trestání je dle názoru žalobce třeba vycházet ze zákonů o přestupcích, které vyslovení viny ve výroku vyžadují. Soud v této souvislosti odkazuje na ust. § 125f odst. 2 silničního zákona, které je uvozeno větou: „*Právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud..*“ Objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za daný správní delikt pak znak zavinění neobsahuje. Z tohoto pohledu tedy nelze vytýkat správním orgánům, pokud do výroku použily konstrukci: žalobce se uznává odpovědným ze spáchání správního deliktu a žalobce *spáchal* správní delikt. Z judikatury Nejvyššího správního soudu pak vyplývá, že nezbytnou náležitostí výroku sice je konstatování viny, toto konstatování však spočívá v explicitním vyslovení toho, že se postihovaného jednání dopustila osoba, která je za správní delikt postihována, musí být dostatečně zřejmé, která osoba je za jednání postihována; z ničeho však nevyplývá, že by ve výroku musela být uvedena přímo formulace „je vinen“. (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018 č.j. 9 As 220/2018-70, body 30 a 31). Z toho soud dovodil, že výrok napadeného rozhodnutí je

z hlediska vyslovení viny žalobce dostatečně určitý a srozumitelný a v souladu s požadavky dle ust. 68 odst. 2 správního řádu, není dán důvod nepřezkoumatelnosti.

74. Soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, dle které nebylo vedeno společné řízení a nebyla uplatněna absorpční zásada při ukládání trestu.
75. Podle ust. § 125g silničního zákona, ve znění účinném ke dni zahájení řízení, dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení týž obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení (odst. 2). Za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f, projednaných ve společném řízení, se uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejprísněji postižitelný (odst. 3).
76. V posuzovaném případě se předmětný skutek stal dne 6. 9. 2015, správní řízení bylo zahájeno příkazem ze dne 24. 8. 2016, prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 9. 2. 2017. Z důkazů předložených žalobcem soud zjistil, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 1. 12. 2016 č.j. MHMP 2150225/2016/Drn byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 silničního zákona, kdy dne 18. 7. 2015 došlo s vozidlem provozovaným žalobcem dosud nezjištěným řidičem k překročení nejvyšší dovolené rychlosti, za což byla žalobci jako provozovateli vozidla uložena pokuta 1 500 Kč, příkaz o uložení pokuty byl v tomto řízení vydán dne 14. 6. 2016. Dále zjistil, že rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 29. 11. 2016 č.j. MHMP 2132843/2016/Hoc bylo rozhodnuto tak, že žalobce se dopustil správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 silničního zákona, kdy dne 26. 6. 2016 došlo s vozidlem provozovaným žalobcem dosud nezjištěným řidičem k překročení nejvyšší dovolené rychlosti, za což byla žalobci jako provozovateli vozidla uložena pokuta 6 000 Kč, příkaz o uložení pokuty byl v tomto řízení vydán dne 14. 6. 2016.
77. V této souvislosti je však nezbytné poukázat na argumentaci, kterou Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 4. 10. 2018 č.j. 7 As 312/2018-47: *„Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí nemělo být to, že posuzovaný správní delikt nebyl projednán ve společném řízení s dalšími delikty, u nichž byl rovněž jako provozovatel vozidla určen stěžovatel. Předně je třeba uvést, že stěžovatel uvedenou námitku o nutnosti vést společné řízení uplatnil až v rámci soudního řízení. V rámci správního řízení nenamítal, že by mělo být vedeno společné řízení, přestože o dalších správních řízeních vedených proti sobě musel vědět. Konstantní judikatura NSS zastává v obdobných věcech názor, že je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti sankčnímu rozhodnutí správního orgánu na pozdější dobu, ale uplatnil je již v rámci správního řízení, nejpozději pak v rámci odvolacího řízení. V opačném případě lze pochybovat i o neúčelovosti takových tvrzení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, atp.), což plně platí i pro tuto věc. Příležitost namítat takovou vadu v odvolacím řízení však stěžovatel sám nevyužil, když své odvolání nedoplnil. Jak vyplývá i z další judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39), v každém případě je nutno nalézat rozumnou rovnováhu, zohledňující na straně jedné zásadu plné jurisdikce*

rozhodování správního soudu a zamezující na straně druhé zjevným obstrukcím pachatele, který si jejich existence v konkrétním případě mohl být dobře vědom, nicméně rozhodl se je uplatnit až v žalobním řízení z důvodu jakési procesní taktiky. Za situace, kdy stěžovatel sám ve správním řízení vůbec neupozornil na případná další řízení, která byla proti němu vedena, nezakládalo podle Nejvyššího správního soudu nevedení společného řízení vadu, kvůli které by bylo třeba rozhodnutí žalovaného zrušit. Nevedení společného řízení bylo totiž z podstatné části důsledkem stěžovatelovy vlastní pasivity.“

78. Dle názoru soudu se tento náhled plně uplatní též v posuzovaném případě, a proto nevedení společného řízení a neuplatnění absorpční zásady nepředstavuje vady, pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí zrušit.

VI. Závěr

79. Městský soud v Praze uzavírá, že z důvodů uvedených shora v bodech 46 - 64 napadené rozhodnutí dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
80. Pokud jde o návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí, nejedná se *stricto sensu* o žalobní námitku, neboť se netýká přímo napadených rozhodnutí. Tento návrh vznáší právní zástupce žalobce opakovaně a Nejvyšší správní soud se k němu již několikrát vyjádřil ve svých rozhodnutích, z posledních např. v rozsudku z 15. 9. 2019 č.j. 10 As 36/2019-33, kde uvedl: „Lze jen uvést, že způsob, jakým NSS standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani advokáta [redacted]. Jak již NSS mnohokrát uvedl, pokud „se [redacted] cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“ (viz usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, čj. Nao 175/2017-161, obdobně srov. rozsudky ze dne 27. 3. 2019, čj. 2 As 383/2017 - 46, ze dne 17. 1. 2019, čj. 10 As 321/2017-38, a mnohé další).“ S ohledem na to nepovažuje ani Městský soud v Praze daný návrh žalobce za důvodný.
81. O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč, tedy celkem 6 200 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu) a náhrada hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 9 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDACTED]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. března 2021

[REDACTED]
samosoudce